

Χαρά σου πᾶσα του χαρά, καὶ θρήνός σου πᾶς θρήνος,
Πλὴν σὺ ἂν τὸν ἡγάπησες, σ' ἐσταύρωσεν ἐκεῖνος.

Καὶ ὅμως ἡ καρδία σου, ὡς ὁ Χριστὸς μεγάλη
Παλμούς ἀκόμ' ὑπὲρ αὐτοῦ στοργῆς καὶ πόνου πάλλει.

ὦ! μὴ με εἴπης τίποτε· σὲ ἐννοῶ ἀπείρω·
Τῶν εὐγενῶν ὑπάρξεων πικρὸς ἐδῶ ὁ κλῆρος.

Ἡ ἀρετὴ, ἀπόδημος θεότης οὐρανία,
Ἐν τῇ στενῇ μας πνίγεται καὶ θνήσκει κοινωνία.

ὦ! κρύπτε εἰς τὰ μύχια τὸν ἅγιόν σου πόνον,
Καὶ μόνον ὁ Θεός, αὐτὸς ἄς τὸν γνωρίζῃ μόνον...

Ἀθήνησι, Μάρτιος, 1886.

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ.

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ*

Τῷ κ. Paul Deroulède

ἥρω καὶ ποιητῇ.

Adieu, songe sublime, impossible à saisir.

LECONTE DE LISLE

— Χθὲς εἰς τὸ φλέγον μέτωπον σ' ἐρίλησα, υἱέ μου,
Καὶ εὐέλπιν σ' ἠτένισα νὰ φεύγῃς στρατιώτην...
Τὴν μάχην σὲ ἐρρέμβασα μαχόμενον τὴν πρώτην
Κ' ἐλοῦσθησαν εἰς δάκρυα στοργῆς αἱ παρειαί μου.
Ἀφίοντα τὴν γηραιὰν ἀγκάλην μου σὲ εἶδα
Καὶ δὲν ἐφθόνησα ἐγὼ τὴν εὐτυχὴ πατρίδα.

Χθὲς εἰς τὸ φλέγον μέτωπον σ' ἐρίλησα, υἱέ μου...

Καὶ ὅμως ἤδη σκυθρωπὸν σὲ βλέπω κ' ἐν ἀνία,
Ἐγγύς μου πάλιν σπεύδοντα ἐν σιωπῇ πικρᾷ.
Τῆς μάχης πλὴν ἡ ὄψις σου δὲν φέρει τὰ σημεῖα
Οὐδ' ἀμυχή τὸ δέρμα σου χαράσσει που μικρά.
Ἐλθέ εἰς τὴν ἀγκάλην μου τὴν μητρικὴν, υἱέ μου,
Κ' εἰπέ· μὴ ἐγκατέλιπες τὰς τάξεις σου; Εἰπέ μου.

Πλὴν μένει ἔτι σκυθρωπὸς ὁ νέος ἐν ἀνία...

— Χθὲς τὴν θερμὴν μου, φίλτατε, κατέλιπες ἀγκάλην
Κ' εἰς τῆς πατρίδος τὴν φωνὴν φερόμενον σὲ εἶδα.
Ὅρκον σεπτὸν ὁμνύοντα σὲ ἤκουσα πρὸς ἄλλην,
Πλὴν δὲν ἐζηλοτύπησα τὴν εὐτυχὴ πατρίδα.
Μ' εὐώδη ἄνθη ἔρρανα τὸ νέον μέτωπόν σου
Καὶ ἔνθους σ' εἶδον βαίνοντα τὴν ἔνδοξον ὁδὸν σου.

Χθὲς τὴν θερμὴν μου ἄφηκες παρθενικὴν ἀγκάλην.

Πλὴν σ' ἐφραντάσθην παρ' ἐμὲ κατόπιν τῶν ἀγώνων
Καὶ νίκας διηγούμενον περιφανεῖς, μεγάλας.
Μετὰ τὸ φλέγον βάπτισμα πολεμικῶν τυφῶνων,
Δαφνοστεφῇ θὰ σ' ἔθαλπον εἰς τὰς θερμὰς ἀγκάλας.
Πλὴν ἐπανῆλθες τάχιστα, ὦ φίλε νεαρέ μου...
Μὴ δι' ἐμὲ τὰς τάξεις σου, κατέλιπες; Εἰπέ μου.

Θὰ σὲ ἐπόθουν παρ' ἐμὲ κατόπιν τῶν ἀγώνων!

Σιγῶν ἀφῆκε καὶ μνηστὴν ὁ νέος καὶ μητέρα
Καὶ βλέπει σύννους καὶ βεμβῶς τὸ ὄπλον του πλησίον.

— Μία δὲν σὲ ἐθέρμανε, πτωχόν μου ὄπλον, σφαῖρα
Καὶ φλέγον δὲν σ' ἐκράτησεν ὁ νέος μου βραχίον.
Νὰ λάμψῃς δὲν σὲ ἔφρηκαν ἐν μέσῳ τῶν ἀγώνων
Κ' εἰς τὴν γωνίαν σκωριᾶς, μάρτυς ἀδόξων χρόνων.

Σιγῶν ἀφῆκε καὶ μνηστὴν ὁ νέος καὶ μητέρα.

Μαῖος 1886.

Π. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ.

(*) Ἐγράφομεν, ἐπικειμένου τοῦ ἀροπλισμοῦ, ὅτε δὲν εἶχον ἔτι δοξαστὴ τὰ ἑλληνικὰ ὅπλα παρὰ τοῦ γενναίου ἡμῶν στρατοῦ, κατὰ τὰ μεθόρια.

ΤΙ ΠΤΑΙΩ;

Τί πταίω, ἂν βαρυαλγὴς ἡ κεφαλὴ μου κλίνει,
καὶ εἰς χιμαῖρας πάντοτε πλανᾶται ἡ ψυχὴ μου,
ἂν ἄλλος τὴν καρδίαν μου ἀνέκφραστον βαρύνει
καὶ εἶναι ῥέμβη διαρκὲς καὶ πόνος ἡ ζωὴ μου;

Τί πταίω, ἂν μελαγχολῶ καὶ πλήττω αἰωνίως,
ἐὰν ἀπαύστως φέρεται τὸ ἄσκοπόν μου βῆμα,
ὡς μία σκέψις μου ὠχρὰ καὶ βαίνω ἀκουσίως;
Τί πταίει τὸ θραυόμενον ἐπὶ τῶν βράχων κύμα;

Τί πταίω, ἂν τὰς νύκτας μου ἄστρα χρυσὰ στολίζουν
ὡς ἀναμνήσεις τηλαυγεῖς τῶν εὐτυχῶν μου χρόνων,
ἐὰν τὴν πρώτην μου ζωὴν, ὡς ὄνειρον, φωτίζουν
καὶ ἀγαπῶ τὰ ἄστρα μου καὶ εἰς τὰς νύκτας μόνον;

Ἐὰν βαθὺ μὲ συγκινεῖ ἡ ὄψις τῆς πρωΐας
καὶ λάμπει εἰς ἐν δάκρυ μου ἡ φθίνουσα Σελήνη;
Ἐὰν τὸ ἄστρον τὸ περὶ τὰ βάθη τῆς σκοτίας
καὶ σβύνον εἰς τὸ πνεῦμα μου φωτοβολεῖ, δὲν σβύνει;...

ὦ, εἴπατε, ἡ θύελλα τὸ βῆμα νὰ κρατήσῃ
καὶ τοῦ Βορρᾶ φιμώσατε τὸ παγετῶδες στόμα·
τὸ ἄνθος τὸ εὐαίσθητον ἄνευ φωτὸς ἄς ζήσῃ
καὶ ὑπὸ ξένον ἄς ἀνθῇ καὶ ἄρωμα καὶ χρῶμα.

Κωλύσατε τὴν θάλασσαν ν' ἀντιβοᾷ ὀργίλῃ,
ἢ εἰς τὴν φίλην του ἀκτὴν τὸ κύμα νὰ ὑπνώττῃ...
τὸ πᾶν εἰς μάτην! τῶν νεκρῶν δὲν μειδιῶν τὰ χεῖλη
καὶ οἱ ἀστέρες τῆς νυκτὸς δὲν σβύνουσι τὰ σκότη.

Λάμπ' ἡ Σελήνη· ἀλλ' ἡ νύξ βαθύτερον χωροῦσα
εἰς τὰ εὐρέα στήθη τῆς τοῦς λογισμοῦς τῆς κρύπτει,
καὶ ἄνω τοῦ ὠχροῦ φωτὸς τὰ σκότη τῆς ὠθοῦσα
εἰς χάος σκότους ἐντροπᾷ καὶ αἰρέται καὶ πίπτει!...

Φεῦ! δ, τι δίδει καὶ σκληρῶς μᾶς ἀφαιρεῖ ἡ μοῖρα
εἰς τοῦ ἀνθρώπου δὲν χωρεῖ τὴν δεδεμένην χεῖρα.
Ἐὰν λοιπὸν ἡγάπησα κ' εἰς βεμβασμούς ἐκπνέω,
ὅποιον τὸ παράπτωμα; ὦ εἴπατε τί πταίω;

Δ. Ν. ΦΩΣΤΕΡΗΣ.

᾿Σ ΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ...

Εἶν' ἡ γιορτὴ σου, ἀγάπη μου, μισόσθυστή μου ἐλπίδα...
τῆς νεότητος μου χαμόγελο, τῆς σκοτινιᾶς μου ἀχτίδα·
ἀχτίδα ποῦ 'ς τὰ σπλάγχνα μου γλυκὰ τὸ φῶς σου χύνεις,
καὶ μὲ τὸ φῶς σου, τὴ φωτιὰ τῆς συμφορᾶς μου σβύννεις.

Εἶν' ἡ γιορτὴ σου, ἀγάπη μου· ἄχ! τί νὰ σοῦ χαρίσω;
ὦ τιμὲ... τὸν πόνο... τὴ θολὴ ματιὰ μου ἂν γυρίσω
τὰ γαλανὰ σου γὰρ νὰ ἰδῶ, τὴν πρώτην ἐμμορφεῖά σου,
τὸ ξέυρω... μαῦρα σύνεφα θ' ἀπλώσω 'ς τὴν καρδίά σου...

Εἶν' ἡ γιορτὴ σου ἀγάπη μου... ποῦ ναύρω ἕνα λουλουδί,
ἕνα τῆς πρώτης νεότητος μου χαροῦμενο τραγοῦδι,
ἕνα χαμόγελο γλυκὸ, τῆς φτερωτῆς χαρᾶς μου,
μέσ' 'ς τὸ σκοτάδι τὸ πικρὸ τῆς μαύρης συμφορᾶς μου;

Εἶν' ἡ γιορτὴ σου, ἀγάπη μου· σὰν ἀστραπὴ δὲσθαίνει
᾿μπροστά μου ἡ τόση χάρις σου... κ' ἐκεῖ, ποῦ ἔαφνου σθένει,
τὰ περασμένα χρόνια μας γλυκᾶ μοῦ ἐνθυμίζει,
κ' ὕστερα πάλι σὲ φριχτὸ σκοτάδι μὲ βυθίζει!...

Εἶν' ἡ γιορτὴ σου ἀγάπη μου· κ' ἂν δὲν γελῶ σιμά σου
μαζὺ μὲ σέ... ὁ δύστυχος... πικροθηρῶ μακρὰ σου...
καὶ σ' εὐχομαι νᾶσαι καλὰ καὶ εὐτυχῆς, ψυχῇ μου.
Αὐτὸς εἶνε ὁ πόθος μου, κ' ἡ μόνη προσευχὴ μου.

Ἐν Πειραιεὶ τῇ...